

Elijah - On Üç Numara

Kırk altı

Jeff Pippenger

2023-10-19

Önceki makalede İlyas'ı 1798'den 1844'e uzanan tarihle ilişkilendiriyorduk. William Miller birinci meleğin mesajını ilan etmesi için ortaya çıkarıldığında, İlyas sembolik olarak o tarihsel döneme girer. Sarepta'daki dul kadın, iki çubuk — ya da 22 Ekim 1844'te tek bir ulus hâline gelecek iki ulus — toplayan sadık bir kiliseyi temsil eder.

Onlara de ki: Rab Tanrı şöyle diyor: İşte, İsrailoğulları'nı gittikleri uluslar arasından alacağım; onları her yandan toplayacak ve kendi topraklarına getireceğim. İsrail'in dağlarında onları tek bir ulus yapacağım; hepsinin üzerinde tek bir kral hüküm sürecek; artık iki ulus olmayacaklar ve bir daha asla iki krallığa bölünmeyecekler. Bir daha putlarıyla, iğrenç şeyleriyle ya da herhangi bir suçlarıyla kendilerini kirletmeyecekler; fakat günah işledikleri bütün oturdukları yerlerden onları kurtaracağım ve onları arındıracağım. Böylece onlar benim halkım olacak, ben de onların Tanrısı olacağım. Kulum Davut onların üzerinde kral olacak; hepsinin tek bir çobanı olacak. Hükümlerimde yürüyecek, kurallarımı gözetecek ve onları yerine getirecekler. Atalarınızın yaşadığı, kulum Yakup'a verdiğim ülkede yaşayacaklar; onlar, çocukları ve torunları orada sonsuza dek yaşayacaklar; kulum Davut da sonsuza dek onların önderi olacak. Ayrıca onlarla bir esenlik antlaşması yapacağım; bu, onlarla sonsuza dek sürecek bir antlaşma olacak; onları yerleştireceğim, çoğaltacağım ve kutsal yerimi sonsuza dek aralarında kuracağım. Konutum da onların arasında olacak; evet, ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak. Kutsal yerim sonsuza dek aralarında olduğunda, uluslar İsrail'i kutsal kılanın ben Rab olduğumu bilecekler. Hezekiel 37:21-28.

Hezekiel, bir tek ulus hâline gelen iki ulus olan iki çubuğa vaat edilen birkaç bereketten söz eder. Bayan White'ın "dört geliş" olarak işaretlediği bu bereketlerden dördünü ele alarak başlayacağız; bunların hepsi aynı anda, 22 Ekim 1844'te gerçekleşti.

Mesih'in başkâhınımız olarak en kutsal yere, tapınağın arındırılması için gelişi, Daniel 8:14'te gözler önüne serilen; İnsanoğlu'nun Günlerin Eskisi'ne, Daniel 7:13'te sunulduğu gibi gelişi; ve Malaki'nin önceden bildirdiği Rab'bin tapınağına gelişi, aynı olayın tasvirleridir; ve bu, Mesih'in Matta 25'teki on bakire benzetmesinde anlattığı damadın düğüne gelişiyle de temsil edilir. Büyük Mücadele, 426.

Kardeş White'ın sözünü ettiği ilk "geliş", iki bin üç yüz yılın sonunda gerçekleşecek olan "kutsal yerin arındırılması" için başkâhının gelişidir. Bu ayet, Daniel sekizinci bölüm on üçüncü ayette yer alan şu soruya cevap verir: "Günlük kurbanla ve yıkıma yol açan suçla ilgili görüş, hem kutsal yerin hem de ordunun ayaklar altında çiğnenmesine kadar ne kadar sürecek?" On dördüncü ayet, kutsal yerin arındırılmasının iki bin üç yüz yılın sonunda başlayacağını belirtir. Hezekiel, Tanrı'nın "İsrailoğullarını gitmiş oldukları ulusların arasından alacağını ve onları her yandan toplayacağını, ... ve toplanan ulusun artık kendini kirletmeyeceğini" söyler; çünkü Tanrı "onları arındıracaktır:

böylece onlar benim halkım olacak ve ben de onların Tanrısı olacağım."

22 Ekim 1844'te, Sister White'ın sözünü ettiği ikinci "geliş", Daniel kitabı, yedinci bölüm, on üçüncü ayetinin gerçekleşmesiydi; bu ayet, İnsanoğlu'nun bir krallık almak üzere Günlerin Eskisi'ne geleceğini belirtir. Hezekiel, Tanrı'nın "onları İsrail'in dağları üzerindeki ülkede tek bir ulus yapacağını; ve tek bir kralın hepsinin kralı olacağını" söyler. Hezekiel, "Kulum Davut onların üzerinde kral olacak" derken Mesih'i "Davut" adıyla kral olarak tasvir eder. Ayrıca Mesih'in, Davut olarak, onların "tek çobanı" olacağını ve "kulum Davut'un" aynı zamanda "sonsuzlara dek onların önderi" olacağını da belirtir. Bir kral, tanımı gereği, kral unvanına, hükmedeceği bir diyar ve krallığının yurttaşlarına ihtiyaç duyar. Yurttaşlar yoksa, krallık da olmaz.

Gece görümlerinde gördüm; ve işte, insanoğluna benzeyen biri göklerin bulutlarıyla geldi ve Günlerin Eskisi'ne geldi; onu O'nun önüne yaklaştırdılar. Ona egemenlik, yücelik ve bir krallık verildi; bütün halklar, uluslar ve diller ona hizmet etsin diye. Onun egemenliği, geçmeyecek olan sonsuz bir egemenliktir; onun krallığı da yıkılmayacak olandır. Daniel 7:13, 14.

Bayan White'ın belirttiği üçüncü "geliş", Mesih'in "antlaşmanın elçisi" olarak Levi oğullarını arındırmak için ansızın tapınağına geldiği zamandı. Hezekiel, Mesih'in "onları arındıracağını: böylece onlar benim halkım olacak ve ben de onların Tanrısı olacağım" ve "ayrıca" onlarla "bir esenlik antlaşması yapacağını", bunun da "sonsuz bir antlaşma" olacağını söyler. Antlaşma, Tanrı "kutsal konutunu onların ortasına" "koyduğunda" yerine getirilecek ve "kutsal konutum onların ortasında bulunduğunda, ben Rab İsrail'i kutsarım; bunu uluslar bilecek."

İşte, habercimi göndereceğim ve o önümde yolu hazırlayacak; aradığımız Rab, hoşlandığımız antlaşmanın habercisi, ansızın tapınağına gelecek. İşte, gelecek, diyor Orduların Rabbi. Ama onun geliş gününe kim dayanabilir? O görüldüğünde kim ayakta durabilir? Çünkü o, arıtcının ateşi ve çamaşırcının sabunu gibidir. Gümüş arıtcısı ve temizleyicisi gibi oturacak; Levi'nin oğullarını arıtacak, onları altın ve gümüş gibi saflaştıracak ki Rab'be doğruluk içinde sunu sunabilsinler. O zaman Yahuda'nın ve Yeruşalim'in sunusu, eski günlerde ve önceki yıllarda olduğu gibi Rab'be hoş gelecektir. Malaki 3:1-4.

Mesih'in yolunu hazırlayan, 1798'den 1844'e uzanan dönemdeki "antlaşmanın elçisi", William Miller tarafından temsil edilen İlyas'tı. Mesih tapınağına ansızın geldiğinde, "Levi oğullarını" bir "arıtıcı ateş" gibi arıttı.

22 Ekim 1844'te yerine gelen diğer "geliş", damadın gelişi idi. Hezekiel, iki çubuktan bir araya getirilen ulusun Tanrı'nın "halkı" olacağını ve O'nun da "onların Tanrısı" olacağını iki kez belirtir. Bu, evlilikle gerçekleştirildi. Kardeş White'ın sözünü ettiği ve 22 Ekim 1844'te yerine gelen dört peygamberlik sözü, Hezekiel'in iki çubuğunun tanıklığıyla bütünüyle tanımlanır.

İlyas, antlaşmanın elçisinin yolunu hazırlayan elçiyi temsil eder. Mesih, ilk gelişinin yolunu hazırlayan elçi olarak Vaftizci Yahya'yı gösterdi. Kardeş White, William Miller'ı İlyas olarak tanımladı ve Miller, Mesih'in "başkâhin", "İnsanoğlu", "antlaşmanın elçisi" ve "damat" olarak gelmesinin yolunu hazırladı.

Üç buçuk yıl sonra, İlyas, dul kadın ve oğluyla kaldığı Sarepta'dan gelip Ahab'a bütün İsrail'i Karmel'e çağırmasını emretti. Hezekiel, Tanrı kutsal tapınağını iki değnekten bir araya getirilmiş ulusun ortasına yerleştirdiğinde, ulusların Tanrı'nın Tanrı olduğunu bileceklerini söyler. Karmel Dağı'nda İlyas, İsrail'e Tanrı mı, yoksa Baal mı Tanrı, bunu seçmelerini söyledi; ama soruyu yalnızca kimin gerçek Tanrı olduğu bağlamında değil, aynı zamanda kimin gerçek peygamber olduğu bağlamında da ortaya koydu.

İlyas bütün halkın önüne gelip şöyle dedi: Ne zamana kadar iki görüş arasında bocalayacaksınız? RAB Tanrı ise, O'nun ardınca gidin; ama Baal ise, onun ardınca gidin. Halk ona tek sözle karşılık vermedi. Sonra İlyas halka dedi: RAB'bin peygamberi olarak yalnız ben kaldım; ama Baal'ın peygamberleri dört yüz elli kişidir. 1. Krallar 18:21, 22.

Ahab da dahil tüm İsrail, gökten ateş inip İlyas'ın sunusunu yakıp bitirdiğinde, İlyas'ın Tanrısının Tanrı olduğunu bildi. Karmel Dağı'na inen ateş, Tanrı'nın iki çubuktan oluşan milletin ortasına kutsal konutunu yerleştirdiği zamanı işaret eder. Karmel Dağı'ndaki ateş mucizesi, Tanrı'nın Tanrı olduğunu ve Baal'ın sahte bir tanrı olduğunu gösterdi.

Sarepta'da, İlyas'ın dul kadının ölü oğlunun üzerine üç kez uzandığı mucize, kadına İlyas'ın bir Tanrı adamı olduğunu kanıtladı; Karmel'deki mucize de aynı şeyi kanıtladı. Karmel'deki ateş yalnızca Tanrı'nın Tanrı olduğunu kanıtlamakla kalmadı, aynı zamanda İlyas'ın, Baal'ın peygamberleriyle ve korulukların peygamberleriyle karşılaştırıldığında, Tanrı'nın gerçek peygamberi olduğunu da gösterdi. 1840'tan 1844'e kadarki tarihte, Miller ve Millercilerin gerçek peygamberler oldukları kanıtlandı; buna karşılık, tam da o tarihte dinden dönmüş Protestanlığın sahte peygamberleri, İzebel'in kızları olduklarını ortaya koymuşlardı.

Karmel'deki İlyas, gerçek Protestan boynuzunu belirleme işini temsil eder; çünkü Kutsal Kitap kehanetinin altıncı krallığı olan Vahiy 13'teki yeryüzü canavarının bir Protestanlık boynuzu ve bir Cumhuriyetçilik boynuzu vardır ve egemenliğine 1798'de yeni başlamıştı. 1798'de, İzebel'in üç buçuk yıllık yönetiminin sonunda, İlyas, yeryüzü canavarındaki Protestanlık boynuzunun hangi kilise olduğunu açıkça ortaya koymak için Sarepta'dan geldi.

Sarepta'nın dul kadını, Tiyatira'nın tarihsel döneminden, dulluğunun kaldırılacağı düğüne doğru yol alıyordu. Diriltiilen oğlu, üç buçuk yıllık kuraklık sırasında İzebel tarafından öldürülenleri temsil eder. Ateş için topladığı iki çubuk, bir ulus olarak bir araya getirilecek olan fiziksel İsrail'in iki eviydi ve o ulus ruhsal İsrail'di. Dul kadın iki çubuğu bir ateş yakmak için kullanacaktı; bu, Karmel'de ve 22 Ekim 1844'te gerçekleşti; o zaman antlaşmanın elçisi, Levilileri bir "arıncı ateşi" ile arındırdı.

Ateş, Tanrı'nın Ruhunun dökülmesinin bir simgesidir; bu, Karmel'de ve 22 Ekim 1844'te doruğa ulaşan Gece Yarısı Çılgılığı'nda gerçekleşti.

Pentekost günü tamamlandığında, hepsi tek yürekle aynı yerde bir aradaydı. Ansızın gökten, hızla esen güçlü bir rüzgârın uğultusuna benzer bir ses geldi ve oturdukları evin tamamını doldurdu. Onlara ateşe benzer, bölünmüş diller görüldü ve her birinin üzerine kondu. Hepsinin içi Kutsal Ruh'la doldu ve Ruh onlara söyledikçe başka dillerle konuşmaya başladılar. Elçilerin İşleri 2:1-4.

Ruh'un dökülüşü bir mesajın duyurulmasını temsil eder; dul kadın da yiyebilmesi için biraz yiyecek hazırlayabilsin diye ateş yakacaktı; bu da bir mesajdır.

Ve meleğe gidip ona, "Bana küçük tomarı ver" dedim. O da bana, "Onu al ve hepsini ye; karnını acılaştırarak, ama ağzında bal gibi tatlı olacak" dedi. Ben de meleğin elinden küçük tomarı aldım ve hepsini yedim; ağzımda bal gibi tatlıydı; ama onu yer yemez karnım acılaştı. Vahiy 10:9, 10.

Ahab tarafından Jezebel'e hemen ilan edilen mesaj, Elijah'ın Tanrısı'nın gerçek Tanrı olduğuydu; çünkü Ahab az önce Elijah'ın Tanrısı'nın ateşle cevap verdiği tanık olmuştu. 22 Ekim 1844'te hemen açığa çıkan mesaj ise üçüncü meleğin mesajıydı. Her iki durumda da, Ahab'ın ilettiği mesaj ya da üçüncü meleğin mesajı Jezebel'i öfkelenendirir.

Fakat doğudan ve kuzeyden gelecek haberler onu tedirgin edecek; bu nedenle büyük bir öfkeyle yok etmek ve birçoğunu büsbütün ortadan kaldırmak için harekete geçecek. Daniel 11:44.

Daniell'in "doğudan ve kuzeyden gelen haberler" ifadesi, Kuzey Kralı olan İzebel'i öfkelenendiren mesajı temsil eder ve o da dünya tarihindeki son zulmü başlatır. O mesaj, Ahab'ın İzebel'e gönderdiği mesajla ve 1844'te yargının açılışında üçüncü meleğin mesajının gelişyle temsil edildi.

Ahab, İzebel'e İlyas'ın yaptıklarının hepsini ve bütün peygamberleri kılıçtan nasıl geçirdiğini anlattı. Bunun üzerine İzebel İlyas'a bir haberci gönderip şöyle dedi: "Yarın bu vakit senin canını onlardan birinin canına benzetmezsem, tanrılar bana aynısını, hatta daha fazlasını yapsın." 1. Krallar 19:1, 2.

İlyas, bir sembol olarak, 538'den 1798'e kadar süren çöl dönemi boyunca temsil edilir. Ardından 1798'de İlyas, tarih sahnesinde William Miller olarak ortaya çıkar. 1844'te İlyas, Gece Yarısı Çığılığı'nın ateşini gökten indirir. 1863'te ise İlyas ve mesajı reddedildi. Mesajı, "yedi zaman"la ilgili Musa'nın mesajıydı; ayrıca Hezekiel'in iki çubuğunun mesajıyla da temsil ediliyordu. İki çubuğun dağılmalarının sonunda bir araya getirilmesi, Sarepta'lı dulun mesajıydı ve o, bir yemek hazırlamadan önce iki çubuğu topladı.

James ve Ellen White'a göre Millerci Adventizm, 1856'da Laodikya Adventizmi'ne dönüştü ve onlar 1863'te Musa'nın "yedi kez"ine ilişkin İlyas'ın mesajını reddettiklerinde, Tanrı'nın 1856'da (Hiram Edson'un tamamlanmamış sekiz makalesi aracılığıyla) ortaya çıkarmaya çalıştığı "yedi kez"e dair bilgi artışını anlamaya yönelik mantıksal imkânı ortadan kaldırdılar. Mantığın zorlamasıyla, meleklerin yönlendirmesiyle William Miller'in bir araya getirdiği temel hakikatler sistemini yıkmaya başlamaya mecbur kaldılar. Miller tarafından keşfedilen ilk "taş", Laodikya Adventizmi'nin tüm tarihi boyunca takılıp sendeleyeceği temel taşı. O ilk hakikat taşının reddi, Laodikya'nın körlüğünü doğurdu; tedavi edilebilir, ancak nadiren üzerine gidilen bir semptom.

22 Ekim 1844'te başlayan tapınağın arındırılması, Daniel 8:13'te kutsal yerle birlikte çiğnenmiş olan "ordu"nun arındırılmasını da kapsıyordu. Ordu, Sarefatlı dul kadının ateş için topladığı "iki çubuk" ile temsil ediliyordu. Bu iki çubuk, harfi eski İsrail'in iki eviydi. Harfi Efrayim ve Yahuda, tek bir ruhsal ulus hâline getirilecek ve yargının açılışında antlaşmanın habercisi tarafından

arındırılacaktı. Bu iki ulus, çiğnenmiş olan "ordu"ydu.

Hezekiel'in vaadi, Tanrı'nın "İsrailoğullarını, gittikleri putperestlerin arasından alacağı", onları "toplayacağı" ve "kendi topraklarına götüreceği" idi. Harfi İsrail'in diyarı, görkemli diyar ya da vaat edilen diyar, yani Yahuda idi. 1798'deki ruhsal görkemli diyar ise, Vahiy on üçteki iki boynuzlu yeryüzü canavarının diyarıydı.

Onları Mısır diyarından çıkarıp, onlar için seçtiğim, süt ve bal akan, bütün diyarların görkemi olan bir diyara götürmek üzere onlara elimi kaldırıp ant içtiğim gün. . . . Yine de çölde, onlara verdiğim, süt ve bal akan, bütün diyarların görkemi olan o diyara onları götürmeyeceğime dair elimi kaldırıp ant içtim. Hezekiel 20:6, 15.

İsrail'in iki harfi evi, "bütün diyarların görkemi" olan, "süt ve bal akan" diyarda yaşadı. İsrail'in iki harfi evi ruhanî İsrail olarak bir araya getirildiğinde, kendi diyarlarına yerleştirilecekleri onlara vaat edildi. Ruhanî "görmeli diyar", yerden çıkan canavarın egemenliği sırasında, başlangıçta Milleritlerin hareketinin ve sonunda yüz kırk dört binin hareketinin bulunduğu yerdir. Yüz kırk dört bini temsil eden hareket yalnızca yerden çıkan canavarın ülkesinde ortaya çıkabilirdi. Başka herhangi bir ülkeden üçüncü meleğin hareketi olduğunu iddia eden bir hareket sahtedir; çünkü Alfa ve Omega her zaman sonu başlangıçla gösterir.

Tanrı'nın benzersiz merhametleri ve nimetleri milletimizin üzerine yağdırılmış, o özgürlük diyarı olmuş ve bütün yeryüzünün görkemi haline gelmiştir. Ama Tanrı'ya şükranla karşılık vermek, Tanrı'yı ve yasasını onurlandırmak yerine, Amerika'da Hristiyan olduklarını söyleyenler kibir, tamahkârlık ve kendine yeterlilikle mayalanmışlardır. . . .

Yargının sokaklara düştüğü, doğruluğun içeri giremediği ve kötülükten uzak duran kişinin kendini av hâline getirdiği zaman gelmiştir. Ama Rab'bin kolu kurtaramayacak kadar kısalmış değildir ve kulağı işitemeyecek kadar ağırlaşmış değildir. Amerika Birleşik Devletleri halkı ayrıcalıklı bir halk olmuştur; ancak din özgürlüğünü kısıtladıklarında, Protestanlıktan vazgeçip papalığa destek verdiklerinde, suçlarının ölçüsü dolacak ve 'ulusal imandan dönme' göğün kitaplarına kaydedilecektir. Bu imandan dönüşün sonucu ulusal yıkım olacaktır." Review and Herald, 2 Mayıs 1893.

Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ve on dördüncü ayetleri, hem kutsal yerin hem de cemaatin çiğnenmesini belirtir. Cemaat, gerçek İsrail'in iki hanesiydi. Yeruşalim, Karanlık Çağlar'ın bin iki yüz altmış yılı boyunca çiğnendi.

Ve bana değnek gibi bir kamış verildi; melek de durup şöyle dedi: "Kalk, Tanrı'nın tapınağını, sunağı ve orada tapınanları ölç." Ama tapınağın dışındaki avluyu bırak, onu ölçme; çünkü o uluslara verilmiştir. Kutsal kenti kırk iki ay çiğneyecekler. Vahiy 11:1, 2.

Vahiy'in on birinci bölümünde Yuhanna'ya yalnızca tapınağı değil, "orada ibadet edenleri de" ölçmesi söylenir. Tapınağı ve orada ibadet edenleri ölçmesi kendisine emredildiğinde, Yuhanna peygamberlik açısından 22 Ekim 1844'te konumlandırılmıştı.

Ve meleğin elinden küçük kitabı aldım ve onu yedim; ağzımda bal gibi tatlıydı; onu yer yemez karnım acılaştı. Vahiy 10:10.

Vahiy kitabının onuncu bölümünün onuncu ayetinde Yuhanna, 22 Ekim 1844'ün acı hayal kırıklığını tasvir etti ve hemen ardından hem tapınağı hem de orduyu ölçmesi söylendi. Daniel sekizinci bölüm on üçüncü ayetteki sorunun konusu, hem tapınağın hem de ordunun ayaklar altına alınmasıdır. Yuhanna, "ulusların" "kutsal kenti" "kırk iki ay" boyunca "ayaklar altına alacağını" bildirir. Kırk iki ay, İlyas'ın üç buçuk yılıydı. Bu, 538'den 1798'e kadar süren Karanlık Çağlardı. Peygamberi olarak 22 Ekim 1844'te duran Yuhanna'ya, tapınağın dış avlusunu bırakması ve "onu ölçme; çünkü uluslara verildi; ve onlar kutsal kenti kırk iki ay boyunca ayaklar altına alacaklar" denildi.

Yuhanna'ya "tapınağı, sunağı ve orada ibadet edenleri" ölçmesi söylendiğinde, Daniel'in sekizinci bölüm on üçüncü ayetindeki sözlerle ona kutsal yeri ve orduyu ölçmesi söylendi. Yuhanna'ya bin iki yüz altmış yılı "saymaması" söylenmişse, o hâlde 1798'den 1844'te durduğu yere kadar ölçmesi gerekiyordu. 1798'den 1844'e kadar olan süre, ölçüldüğünde kırk altı yılı temsil eder. Kırk altı yılın başlangıcı, Musa'nın İsrail'in kuzeydeki hanesine karşı "yedi kez" ifadesinin yerine geldiği 1798 yılıydı. Kırk altı yılın sonu ise, Musa'nın İsrail'in güneydeki hanesine karşı "yedi kez" ifadesinin yerine geldiği 1844 yılıydı. Yuhanna'nın ölçümü kırk altı yıla tekabül eder. Kırk altı sayısı tapınağı simgeler. İsa, "Bu tapınağı yıkın, ben onu üç günde ayağa kaldıracam" dedi; ancak münakaşacı Yahudiler tapınağın kırk altı yılda inşa edildiğini savundular.

İsa onlara şöyle cevap verdi: "Bu tapınağı yıkın, ben de üç günde onu yeniden ayağa kaldıracam." Bunun üzerine Yahudiler, "Bu tapınak kırk altı yılda yapıldı; sen onu üç günde mi ayağa kaldıracaksın?" dediler. Oysa o, bedeninin tapınağından söz ediyordu. Yuhanna 2:19-21.

İsa, bizim de O'nun galip geldiği gibi galip gelebilmemiz için örnek olmak üzere, Adem düştükten sonra, onun tüm kalıtsal bozulmalarıyla birlikte, Adem'in bedenini üstlendi. İki tanığın tanıklığına dayanarak, Mesih'in bedeninin dört bin yıllık günahın kalıtsal yozlaşmalarını taşımadığını öğretmek, Babil'in şarabını yaymaktır; çünkü Mesih'in bu kalıtsal zayıflıkları üstlenmediğini öğretmek, Katolikliğin başlıca öğretisidir.

İsa Mesih'in beden alıp geldiğini itiraf etmeyen her ruh Tanrı'dan değildir; bu, geleceğini duyduğunuz Mesih karşıtı ruhtur; nitekim şimdiden dünyadadır. 1 Yuhanna 4:3.

Çünkü İsa Mesih'in bedende geldiğini itiraf etmeyen birçok aldatıcı dünyaya girmiştir. Böylesi bir aldatıcı ve bir mesih karşıtıdır. 2. Yuhanna 1:7.

Mesih'in bedeninin tapınağı, her insanın bedeninin tapınağıydı.

Mesih, ıssız çölde Şeytan'ın ayartmalarına dayanma konusunda, Âdem'in Aden'de ayartıldığı zamandaki kadar elverişli bir konumda değildi. Tanrı'nın Oğlu kendini alçalttı ve insan doğasını, insan soyunun Aden'den ve ilk saflık ile doğruluk durumundan dört bin yıl sapıp gitmesinden sonra üzerine aldı. Günah, çağlar boyunca insan soyu üzerinde korkunç izler bırakmıştı; bedensel, zihinsel ve ahlaki yozlaşma insan ailesi içinde hüküm sürüyordu.

Âdem, Aden Bahçesi'nde ayartıcının saldırısına uğradığında günahın lekesine bulaşmamıştı. Tanrı'nın huzurunda kusursuzluğunun gücüyle duruyordu. Varlığının bütün organları ve

yetileri eşit ölçüde gelişmiş, uyum içinde dengelenmişti.

"Mesih, ayartılmanın çölünde, Âdem'in yerine geçerek onun dayanamadığı sınavı üstlendi. Burada Mesih, günahkârın lehine galip geldi; Âdem'in yurdundaki ışığa sırt çevirmesinden dört bin yıl sonra. Tanrı'nın huzurundan ayrı düşen insan ailesi, ardı ardına gelen her nesilde, Âdem'in Aden'de sahip olduğu asli saflık, bilgelik ve bilgiden daha da uzaklaştı. Mesih, insana yardım etmek için yeryüzüne geldiğinde var oldukları haliyle, insan soyunun günahlarını ve zayıflıklarını yükledi. İnsan soyunun adına, düşmüş insanın zayıflıklarını üzerinde taşıyarak, insanın saldırıya uğrayacağı her noktada Şeytan'ın ayartılarına karşı duracaktı." Seçilmiş Mesajlar, 1. kitap, 267, 268.

Yuhanna'nın ikinci bölümünde Mesih, bedenini bir tapınak olarak anlatıyordu ve O'nun beden-tapınağı, dört bin yıl boyunca birikmiş zayıflıkların getirdiği yozlaşmayı taşıyan insan bedenydi. Mesih'in sözünü ettiği insan tapınağı kırk altı kromozomdan oluşur. Musa, tapınağın inşası için yasa ve talimatı almak üzere Sina'ya çıktığında, dağda kırk altı gün kaldı. Hezekiel, Mesih'in tapınağını iki asanın "ortasına" yerleştirmesinden söz eder. Yuhanna'ya ölçmesi söylenen kuzey krallığı ile güney krallığının "yedi zaman"ının tamamlanmasının ardından gelen dönem kırk altı yıldır; bu da 1798 ile 1844 arasındaki "orta"yı, yani zaman aralığını temsil ediyordu. O kırk altı yıl içinde, İsa, antlaşmanın elçisi olarak geldiğinde ansızın arındıracağı ruhsal tapınağı kurdu. Antlaşmanın elçisi olarak, yarasını halkının yüreğine yazacaktı. Bu yasa iki levhayla temsil edilir. İlk levhada dört emir, ikinci levhada altı emir vardır. Birlikte kırk altı sayısını temsil ederler.

1798'den 1844'e kadar manevi İsrail'in toplamışı, manevi İsrail'in toplamışını temsil eder, ancak aynı zamanda bir tapınağın kurulmasını da temsil eder.

Ona, gerçi insanlar tarafından reddedilmiş, ama Tanrı tarafından seçilmiş ve değerli olan yaşayan taş'a yaklaşırken, siz de yaşayan taşlar olarak ruhsal bir ev, kutsal bir kâhinlik olarak inşa ediliyorsunuz; İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın kabul ettiği ruhsal kurbanlar sunmak için.

Bu nedenle Kutsal Yazı'da da şöyle denilmiştir: İşte, Siyon'a seçilmiş, kıymetli bir baş köşe taşı koyuyorum; ona iman eden utandırılmayacaktır.

Bu nedenle iman eden sizler için o değerlidir; ama itaatsiz olanlar için, yapı ustalarının reddettiği taş, işte aynı taş, köşenin baş taşı kılındı; ayrıca bir sürçme taşı ve bir tökezleme kayasıdır; söze itaatsizlik ederek tökezlerler; nitekim buna da belirlenmişlerdi.

Ama siz seçilmiş bir soy, krallık kâhinliği, kutsal bir ulus, özel bir halksınız; karanlıktan sizi şaşılacak ışıma çağırmanın övgülerini ilan edesiniz diye: Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız; merhamete ermemiştiniz, ama şimdi merhamete erdiniz. 1. Petrus 2:4-10.

1798'den 1844'e kadar inşa edilen tapınak, itaatsizliğe "atanmış" bir sınıfı içerir. Onların itaatsizliği, "yedi vakit"i, "köşe taşı"ını, "yapıcıların reddettiği taş"ı — ki bu "sürçme kayası" ve "tökezleme taşı"dır — reddetmelerinde kendini gösterdi.

"Tanrı tarafından seçilmiş" olan sınıf, insanlar tarafından "reddedilmiş" olan "taş"ı "diri taş" ve "Tanrı tarafından seçilmiş ve" "kıymetli" olan "taş" olarak tanıdı. "Tanrı tarafından seçilmiş"

olanlar, "seçilmiş nesil", "geçmişte" "bir halk değildi, ama" sonra "Tanrı'nın halkı" olacaklardı. Tanrı iki çubuğu bir araya getirdiğinde, onları "putperestlerin" arasından çıkardı. Onlar, 1798'den 1844'e kadar olan kırk altı yıl boyunca iki ulusu bir araya getirip tek bir ulus yaptığında O'nun halkı olacaklardı.

Sadece bir temel vardır ve o temel İsa Mesih'tir, ancak itaatsizlerin reddettiği tarihin temelini oluşturan "tökezeleme taşı" Musa'nın "yedi zamanı"ydı. "Yedi zaman" 1863'te reddedildiğinde, bu İsa Mesih'in reddedilmesiydi.

22 Ekim 1844'te başlayan kutsal yerin arındırılmasının yalnızca iki bin üç yüz yıllık peygamberlik sözünün yerine gelişi olduğu sonucuna varan masallar yığını, boş bir kutsal yeri, cemaatsiz bir kutsal yeri, yurttaşsız bir krallığı tanımlar. Tanrı'nın kutsal yerin amacına dair söylediklerinden daha yüksek önceliğe sahip, esin yoluyla ortaya konmuş bir amaç yoktur.

Ve bana bir kutsal yer yapsınlar; aralarında yaşayayım. Çıkış 25:8.

Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın mabedi her zaman O'nun halkıyla, yani orduyla ilişkilendirilir. İki ulus olarak tanımlanan Hezekiel'in iki çubuğu, tek bir ulus olmak üzereydi ve Tanrı'nın mabedi onların ortasında olacaktı. Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ayetindeki soruyu, sorunun gerçekte neyi sorduğunu gizlemek amacıyla çarpıtmak, aynı anda on üçüncü ayette soruyu yanıtlaması istenen "belirli bir kutsalı" da reddetmek demektir.

Sonra bir kutsal kişinin konuştuğunu duydum; konuşan o belirli kutsal kişiye başka bir kutsal kişi şöyle dedi: "Günlük kurban ve yıkıma yol açan isyanla ilgili bu görüşüm, hem kutsal yerin hem de ordunun ayaklar altına alınmasına varıncaya kadar ne kadar sürecek?" Ve bana dedi: "İki bin üç yüz gün; sonra kutsal yer arındırılacaktır." Daniel 8:13, 14.

Kendisine soru sorulan göksel varlık "o belli aziz" diye adlandırılır ve bu ifade, "harika sayıcı, sırların sayıcısı" anlamına gelen İbranice "Palmoni" kelimesinden çevrilmiştir. Adventizmin ana direği ve temeli olan söz konusu pasajda Mesih, kendisini harika sayıcı olarak sunar. Bunu da Kutsal Kitap'taki en uzun zaman peygamberliği ile iki bin üç yüz gün peygamberliği arasındaki ilişkiyi ortaya koyduğu yerde yapar. En uzun zaman peygamberliği, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman" olan Musa'nın andıdır. Bu, İsrail'in her iki evinin dağılmasını ve köleleştirilmesini belirleyen peygamberliktir; bunlar on üçüncü ayette çiğnenecek "ordu" olarak tanımlanırken, on dördüncü ayet ise mabedin çiğnenmesine ilişkin peygamberliği tanımlar. Her iki peygamberlik de, Sarefatlı dulun antlaşmanın elçisinin ateşi için iki çubuk toplamasından sonra, 22 Ekim 1844'te yerine geldi.

Adventizm, meleklerin William Miller'a kavratığı peygamberlik zamanı konusundaki ilk hakikati reddettiğinde körleşti. 1856'da, Hiram Edson'un sekiz makalesi aracılığıyla, Palmoni yedi zamanın ışığını artırmaya çalıştı, ama sonuç vermedi. Laodikya'ya yönelik mesajı reddettiler ve Laodikya'nın beş habis tezahürünü benimsediler; böylece kendilerini beş akılsız bakire olarak tanımladılar.

Yeşaya 7'deki altmış beş yıllık peygamberlik, başlangıcında MÖ 742, MÖ 723 ve MÖ 677 yıllarını işaret eder; bitiş döneminde ise 1798, 1844 ve 1863 yıllarında tekrarlandı. Bu bitiş dönemi,

Hezekiel 37. bölümdeki iki değneğin bir araya getirilmesiyle temsil edilir ve Sarepta'lı dul kadın (Yeni Antlaşma'nın Yunancasındaki adıyla), Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığının tarihi sırasında Tanrı'nın görkemli diyar olan ruhsal Yahuda'da ruhsal İsrail ile bir antlaşma ilişkisi kurmasının tarihidir. Bu tarih, altmış beş yıllık peygamberliğin sonu olmakla birlikte, Vahiy 13. bölümdeki yeryüzü canavarının başlangıcını da temsil eder. Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığının başlangıcında, iki değneğin birleştirilmesi, altıncı krallığın sona erişini gösterir. Bu tarih, Protestanlığın boynuzu ile Cumhuriyetçiliğin boynuzunun paralel bir tarihini içerir.

Peygamberlik dilinde güç, boynuz, ulus, krallık, kral ya da baş; kullanıldıkları bağlama bağlı olarak birbirinin yerine geçebilen sembollerdir. Bu sembollerin tümü ayrıca Hezekiel'in iki ulus olarak tanımladığı iki değneğe de işaret eder. Yeryüzünden çıkan canavarın peygamberlik tarihinin başında, Protestan boynuz tek bir ulus ya da tek bir boynuz hâlinde toplandı. Aynı tarihin sonunda ise Cumhuriyetçi boynuz, sapkın Protestanlığın boynuzuyla birleşerek tek bir ulus meydana getirecektir. O ulus, Vahiy'in on üçüncü bölümündeki deniz canavarının bir sureti olacaktır. Mantıken, eğer yedi kezlik lanetin tanıklığını (harfî İsrail'in her iki evine karşı uygulanmış olan) görmeyi reddedersek, o kadim harfî İsrail'in iki evinin 1844'te ruhsal İsrail ulusu hâline nasıl geldiğini kesinlikle göremeyiz. O tarihi göremiyorsak, Amerika Birleşik Devletleri'nin başlangıcındaki o tarihin sonundaki tarihi nasıl işaret ettiğine—Cumhuriyetçi boynuzun, başlangıçta Protestan boynuzla örneklenmiş olan toplanma ve birleşme sürecini tekrarladığı zamana—dair tamamen “habersiz” oluruz.

Bu gerçekleri bir sonraki yazıda ele almaya devam edeceğiz.